

Sygn. akt IX GC 605/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2017r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku Wydział IX Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Magdalena Kiedrowicz - Kopec

Protokolant: stażysta Kinga Lipińska

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2017r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o uchylenie uchwał wspólników lub akcjonariuszy

I. Stwierdza nieważność uchwały nr (...) w sprawie zmiany §14 umowy spółki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. podjętej na Zwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników tej Spółki w dniu 21 czerwca 2017 r.;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powódki T. B. kwotę 2.000 zł (dwa tysiące złotych) tytułem kosztów sądowych oraz kwotę 1.097 zł (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IX GC 605/17

UZASADNIENIE

Powódka T. B. wniosła przeciwko pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. pozew o ustalenie nieistnienia ewentualnie stwierdzenie nieważności ewentualnie uchylenie uchwały nr (...) w sprawie zmiany § (...) umowy pozwanej spółki (wpisanej do rejestru przedsiębiorców pod numerem KRS (...)), powziętej na Zwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników spółki w dniu 21 czerwca 2017 r. Ponadto powódka zażądała zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że w dniu 21 czerwca 2017 r. odbyło się Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników pozwanej Spółki, na którym m.in. podjęto uchwałę nr (...) w sprawie zmiany § (...) umowy spółki przez dodanie nowych ust. 4 i 5 o następującej treści:

„4. Każdocześni wszyscy Wspólnicy Spółki zobowiązani są do ponoszenia poczynawszy od 01.01.2018 r. (pierwszego stycznia dwa tysiące osiemnastego roku) na rzecz Spółki kosztów związanych z utrzymaniem nieruchomości Spółki, do których zalicza się:

1/ podatki i opłaty należne do zapłaty przez Spółkę na rzecz Gminy i Skarbu Państwa;

2/ koszty ubezpieczenia budynku Spółki;

3/ koszty ochrony obiektu.

5. Koszty, o których mowa w ust. 5 ustala się w wysokości przypadającej na 1 udział i Wspólnik zobowiązany jest do zapłaty kosztów w wysokości proporcjonalnej (zależnej) od ilości posiadanych udziałów w Spółce na podstawie dokumentu księgowego otrzymanego od Spółki”.

Wówczas głosów „za” oddano 5.361, „przeciw” 2.596, zaś wstrzymujących się było 1.083. Sprzeciw do przedmiotowej uchwały wniosła pełnomocnik powódki, która głosowała przeciw uchwale, zarzucając jej w sprzeciwie sprzeczność z prawem, całkowitą bezzasadność oraz niesprawiedliwość.

W dalszej kolejności powódka wyjaśniła, że nie widzi powodu, dla którego nie generując żadnych kosztów utrzymania nieruchomości ma być nimi obciążana. Podkreśliła, iż skutkiem podjęcia tej uchwały będzie to, iż powódka pomimo, że w ogóle nie korzysta z nieruchomości, nie będzie jej wypłacana dywidenda, to może być zobowiązana do zapłaty bliżej nieokreślonych świadczeń pieniężnych na rzecz pozwanej. Ponadto powołując się na brzmienie art. 246 § 3 k.s.h. powódka argumentowała, iż uchwała dotycząca zmiany umowy spółki skutkującej zwiększeniem świadczenia wspólników wymaga zgody wszystkich wspólników, których dotyczy, zaś powódka na taką zmianę nie wyraża zgody. Wobec braku wymaganej większości „za” (w tym przypadku jednomyślności), w jej ocenie, uchwała nie została powzięta, nie istnieje i nie może stanowić podstawy dochodzenia przez spółkę w przyszłości roszczeń wobec wspólników z tego tytułu. Z tych samych przyczyn powódka wskazując na sprzeczność przedmiotowej uchwały z prawem tj. z art. 246 § 3 k.s.h. uznała ją za nieważną.

Uzasadniając zgłoszone również ewentualnie żądanie uchylenia uchwały powódka wskazała, że uchwała nr (...) jest sprzeczna z dobrymi obyczajami oraz ma na celu pokrzywdzenie wspólników, którzy w żaden sposób nie korzystają z nieruchomości spółki, w tym powódki. Wyjaśniła, że pozwana spółka jest właścicielem zabudowanej nieruchomości położonej w S. przy ul. (...). Na nieruchomości znajduje się hala targowa, w której lokalach/boksach na podstawie zawartych ze spółką umów eksploatacyjnych prowadzona jest działalność handlowa przez wspólników spółki, choć nie tylko. Nie wszyscy wspólnicy pozwanej spółki korzystają z przedmiotowej nieruchomości. Między innymi powódka od 1 lutego 2013 r. nie prowadzi na terenie hali targowej jakiegokolwiek działalności handlowej – z dniem 31 stycznia 2013 r. wygasła bowiem łącząca ją ze spółką umowa eksploatacyjna. W ocenie powódki próba obciążania kosztami utrzymania nieruchomości wszystkich wspólników (bez względu na to czy w celach handlowych korzystają z hali targowej czy nie) jest nieuczciwa i prowadzi do pokrzywdzenia tych wspólników, którzy nie prowadzą działalności handlowej na terenie nieruchomości. Zastrzeżenie powódki wzbudził ponadto sposób ustalania zakresu partycypacji w tych kosztach, gdzie decydować miałyby liczba posiadanych udziałów, a nie łączna zajmowana przez wspólnika powierzchnia w hali. Dodatkowo powódka zwróciła uwagę, iż podczas tegoż samego zgromadzenia podjęto uchwałę nr 4, na mocy której wyrażono zgodę na zbycie nieruchomości w drodze umów ustanowienia odrębnych własności lokali i przeniesienia własności lokali na rzecz zainteresowanych wspólników spółki. Wobec realizacji uchwały część wspólników stanie się właścicielami części lokali, zaś koszty części wspólnych nieruchomości będą ponosić wszyscy wspólnicy proporcjonalnie do posiadanych udziałów.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma pozwany przyznał, że powódka jest wspólnikiem spółki oraz że strony postępowania uprzednio były związane umową eksploatacyjną z dnia 3 marca 2007 r. i obecnie powódka nie korzysta z żadnego boxu w budynku spółki. Potwierdził ponadto wskazywane przez powódkę okoliczności towarzyszące podjęciu zaskarżonej uchwały, jak również wskazał, że spółka mimo, iż jest podmiotem gospodarczym – przedsiębiorcą, prowadzi działalność gospodarczą non profit, zaś uzyskiwany przez nią przychód (z tytułu: wpłat dokonywanych przez wspólników prowadzących w nieruchomości spółki działalność gospodarczą, dzierżawy części boxów, opłat z miejsc parkingowych na nieruchomości pozwanej spółki) w całości wykorzystywany jest na bieżące potrzeby spółki związane z utrzymaniem nieruchomości spółki (podatki, ubezpieczenie, ochrona, sprzątanie, remonty, naprawy), a także z bieżącym funkcjonowaniem biura spółki.

Pozwany wyjaśnił także, iż tworząc spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością celem wspólników było pobudowanie obiektu, w którym mogliby prowadzić działalność gospodarczą. Z uwagi na zmniejszającą się ilość podmiotów zainteresowanych prowadzeniem działalności handlowej/usługowej w nieruchomości pozwanego, coraz mniejsza liczba przedsiębiorców obciążona zostaje stałymi kosztami związanymi nie tylko z utrzymaniem i funkcjonowaniem spółki, ale i należącej do niej nieruchomości, co skutkuje wzrostem obciążeń przypadających na poszczególnych przedsiębiorców i zmniejszeniem atrakcyjności nieruchomości jako miejsca prowadzenia działalności gospodarczej. Ponadto pozwany zwrócił uwagę, że planowane jest wydzielenie poszczególnych boxów jako odrębnych nieruchomości użytkowych wraz z przypisanym do każdej nieruchomości udziałem w częściach wspólnych budynku hali i w gruncie. W związku z tym wszyscy wspólnicy będą mieli prawo otrzymać nieruchomość lokalową (box) wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej w zamian za umorzenie posiadanych w spółce udziałów. Skoro więc wszyscy wspólnicy będą mogli przejąć część nieruchomości proporcjonalnie do posiadanych udziałów, to wszyscy wspólnicy winni ponosić koszty utrzymania tej nieruchomości w wysokości proporcjonalnej do posiadanych udziałów w spółce. Pozwany podkreślił, że skarżona uchwała nakłada na wszystkich wspólników w równym stopniu ciężar ponoszenia kosztów utrzymania nieruchomości spółki, które to koszty ponoszone byłyby przez spółkę bez względu na to czy w nieruchomości prowadzona byłaby działalność gospodarcza czy też nie. Bowiem koszty związane z podatkami, ochroną i ubezpieczeniem budynku właściciel nieruchomości ponosi bez względu na to czy nieruchomość użytkuje. Podkreślił, iż wobec tego, że spółka nie prowadzi działalności zarobkowej nie ma innej możliwości jak pozyskanie środków pieniężnych na wskazane koszty tylko od wspólników spółki w wysokości proporcjonalnej do ilości posiadanych udziałów w spółce przez każdego wspólnika. Niezależnie od powyższego pozwany zakwestionował, aby poprzez podjęcie spornej uchwały doszło do naruszenia art. 246 § 3 k.s.h. W jego ocenie przepis ten wskazuje, że skutkiem zmiany umowy spółki będą zwiększone świadczenia tylko części wspólników skoro przepis wymaga zgody tych których zmiana dotyczy. Tymczasem dodatkowe świadczenia dotyczą wszystkich wspólników, którzy swoją wolę wyrażają poprzez udział w zgromadzeniu i głosowanie nad uchwałą, zatem nie ma konieczności wyrażania zgody przez wszystkich wspólników spółki na podjęcie skarżonej uchwały. Pozwany skonstatował, że gdy uchwała o zmianie umowy spółki nakładająca obowiązek świadczeń dotyczy wszystkich bez wyjątku wspólników spółki może ona być podjęta w trybie art. 246 § 1 k.s.h. i nie wymaga opowiedzenia się wszystkich wspólników za podjęciem uchwały. Dodatkowo wskazał, że zarzuty podnoszone przez powódkę, iż nie będzie brała dywidendy i nie będzie korzystała z budynku są nieuzasadnione. Udziały w spółce są bowiem prawem majątkowym, którym może ona rozporządzać i które podlega dziedziczeniu.

W toku postępowania strony podtrzymywały swoje dotychczasowe prezentowane stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Pozwana spółka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (dalej określana również jako spółka) działa non profit i nie uzyskuje żadnych dochodów. Tworząc spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w 1991 r. celem wspólników było pobudowanie obiektu, w którym mogliby oni prowadzić działalność gospodarczą. Nabywany przez wspólników jeden udział odpowiadał 1 m⁽²⁾ powierzchni handlowej. W należącym do spółki (...) jest wyodrębnionych ok. 80 stoisk tzw. boxów.

Powódka T. B. jest wspólnikiem pozwanej spółki (...) sp. z o.o. w S.. Posiada 242 udziały o łącznej wartości nominalnej 24.200 zł.

W celu prowadzenia przez udziałowca działalności w jednym z boxów niezbędne jest podpisanie umowy eksploatacyjnej z zarządem spółki, co jest równoznaczne z uzyskaniem zgody na prowadzenie działalności w tym obiekcie. Początkowo tylko wspólnicy mogli prowadzić działalność w hali i pokrywali oni w całości opłaty eksploatacyjne. W latach 1990/2000 część udziałowców wypowiedziało umowy eksploatacyjne zachowując udziały w spółce. W związku z tym spółka zaczęła wydzierżawiać „porzucone” przez wspólników stoiska osobom nieposiadającym udziałów w spółce tak by zachować płynność finansową. Co do zasady czynsz takich najemców jest określony na poziomie kosztów związanych z utrzymaniem obiektu tj. pokrywa podatek od nieruchomości, podatek

gruntowy, koszty utrzymania czystości obiektu, jego ochrony, jak również pensje pracowników i koszty utrzymania zarządu, niemniej jednak wobec braku zainteresowania dzierżawą boxów czasami czynsz za stoiska, którymi zarządza spółka wynosi przysłowiową „złotówkę”.

/ **dowód:** przesłuchanie wiceprezesa zarządu pozwanego L. G., e – protokół na płycie CD k. 102, protokół skrócony k. 99 – 100 akt sprawy/

Powódkę T. B. łączyła ze spółką umowa eksploatacyjna zawarta dnia 3 marca 2007 r. Na podstawie § 1 ust. 1 powódka zobowiązała się do ponoszenia wszystkich kosztów utrzymania obiektu hali targowej położonej w S. ul. (...) oraz wszystkich niezbędnych kosztów związanych z funkcją handlową tej hali. Z kolei w oparciu o § 1 ust. 3 użytkownicy byli obciążani kosztami proporcjonalnie przypadającymi na 1 m.kw powierzchni hali lub w inny sposób każdorazowo ustalony przez zarząd spółki. Do kosztów eksploatacyjnych zaliczały się:

- 1) obsługa realizacji opłat z tytułu dzierżawy przez spółkę gruntu, podatku od gruntu, podatku od nieruchomości, oraz innych należności podatkowych i opłat na rzecz Gminy i Skarbu Państwa,
- 2) koszty energii elektrycznej, wody, wywozu nieczystości i innych usług komunalnych,
- 3) obsługa administracyjno – biurowa, prawna,
- 4) ochrona obiektu,
- 5) rozliczanie kosztów łączności telefonicznej,
- 6) koszty utrzymania czystości terenu dzierżawionego przez spółkę oraz obiektu hali,
- 7) koszty ubezpieczenia obiektu hali i ubezpieczenia z tytułu NW,
- 8) koszty prowadzonej reklamy, promocji, w tym m.in. koszty utrzymania radiowęzła w obiekcie hali,
- 9) koszty obsługi bonów towarowych,
- 10) koszty bieżących remontów i modernizacji budynku hali i dzierżawionej posesji,
- 11) inne koszty, których poniesienie jest niezbędne dla celów prawidłowego funkcjonowania spółki ustalone uchwałą walnego zgromadzenia lub uchwałą zarządu spółki.

W oparciu o § 2 umowy spółka przekazała powódce box handlowy oznaczony nr 5A o powierzchni 25,92 m² położony w obiekcie Spółki – (...), ul. (...) z przeznaczeniem na działalność gospodarczą.

/ **dowód:** umowa eksploatacyjna zawarta dnia 3 marca 2007 r. k. 42 – 54 akt sprawy/

Pismem z dnia 29 października 2012 r. powódka wypowiedziała pozwanej spółce najem boksu handlowego oznaczonego nr 5A położonego w (...)w S. ul. (...) ze skutkiem na dzień 31 stycznia 2013 r.

/ **dowód:** pismo powódki z dnia 29 października 2012 r. k. 55 akt sprawy/

Spółka uzyskuje przychody z prowadzenia parkingu i wynajmu stoisk, ale wpływy z tych należności pokrywają jedynie w 50 % wierzytelności w stosunku do udziałowców, którzy prowadzą działalność gospodarczą, gdyż nie płacą oni regularnie. Opłaty są uzależnione od ilości m² powierzchni. Z uwagi na pogarszającą się sytuację spółki zarząd uznał, iż koszty utrzymania hali powinni ponosić wszyscy udziałowcy niezależnie od tego czy prowadzą działalność w lokalu nieruchomości. W zakres tychże kosztów miałyby wchodzić te związane z podatkami i opłatami, ubezpieczeniem budynku i ochroną budynku w całości i byłyby ustalane w zależności od ilości posiadanych udziałów. Pozostałe

koszty dotyczące energii elektrycznej, wywozu śmieci, sprzątanania obiektu oraz całodobowej ochrony ponosiliby jedynie wspólnicy prowadzący działalność w hali według ilości m² użytkowanej powierzchni.

/ **dowód:** przesłuchanie wiceprezesa zarządu pozwanego L. G., e – protokół na płycie CD k. 102, protokół skrócony k. 99 – 100 akt sprawy/

Podczas Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej spółki w dniu 28 grudnia 2016 r. podjęto uchwałę nr 2 w sprawie wyrażenia zgody zarządowi spółki na wprowadzenie zmian do umowy spółki poprzez dopisanie prawa dla zarządu spółki do obciążania wszystkich wspólników kosztami związanymi z utrzymaniem nieruchomości spółki. Głosów „za” oddano 6.115, „przeciw” 242, zaś wstrzymujących się było 296. Reprezentująca wówczas powódkę pełnomocnik złożyła sprzeciw do tejże uchwały zarzucając jej sprzeczność z prawem, całkowitą bezzasadność oraz niesprawiedliwość.

/ **dowód:** Protokół z nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej spółki z dnia 28 grudnia 2016 r. wraz z załącznikiem w postaci sprzeciwu pełnomocnika powódki k. 56 – 60 akt sprawy/

W dniu 21 czerwca 2017 r. odbyło się Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników Spółki, na którym m.in. podjęto uchwałę nr (...) w sprawie zmiany § (...) umowy spółki przez dodanie nowych ust. (...) o następującej treści:

„4. Każdocześni wszyscy Wspólnicy Spółki zobowiązani są do ponoszenia poczynawszy od 01.01.2018 r. (pierwszego stycznia dwa tysiące osiemnastego roku) na rzecz Spółki kosztów związanych z utrzymaniem nieruchomości Spółki, do których zalicza się:

1/ podatki i opłaty należne do zapłaty przez Spółkę na rzecz Gminy i Skarbu Państwa;

2/ koszty ubezpieczenia budynku Spółki;

3/koszty ochrony obiektu.

5. Koszty o których mowa w ust. 4 ustala się w wysokości przypadającej na 1 udział i Wspólnik zobowiązany jest do zapłaty kosztów w wysokości proporcjonalnej (zależnej) od ilości posiadanych udziałów w Spółce na podstawie dokumentu księgowego otrzymanego od Spółki”.

Wówczas głosów „za” oddano 5.361, „przeciw” 2.596, zaś wstrzymujących się było 1.083.

Reprezentująca powódkę pełnomocnik złożyła sprzeciw do tejże uchwały zarzucając jej sprzeczność z prawem, całkowitą bezzasadność oraz niesprawiedliwość. Ponadto w sprzeciwie wskazano, że w związku z tym, iż uchwała ta dotyczy zmiany umowy spółki skutkującej zwiększenie świadczenia wspólników, wymaga ona zgody wszystkich wspólników, których dotyczy, a więc również powódki (art. 263 § 3 k.s.h.), zaś powódka na taką zmianę nie wyrażała zgody.

Tego samego dnia została podjęta również uchwała nr 4, na podstawie której wyrażono zgodę na zbycie przez spółkę nieruchomości zabudowanej stanowiącej własność spółki objętej KW nr (...) -1 w drodze ustanowienia odrębnych własności lokali i przeniesienia własności tych lokali na rzecz wspólników spółki. Głosów „za” oddano 5.578, zaś „przeciw” 3.462.

/ **dowód:** Protokół Zgromadzenia Wspólników pozwanej spółki – akt notarialny z dnia 21 czerwca 2017 r. Rep. A nr (...) k. 24 – 33, Protokół Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej spółki z dnia 21 czerwca 2017 r. k. 34 – 41, uchwała nr (...) Zgromadzenia Wspólników pozwanej spółki z dnia 21 czerwca 2017 r. k. 55 akt sprawy/

W przypadku sprzedaży hali i zakończenia działalności przez spółkę powódka miałaby prawo do dywidendy.

/ **dowód:** przesłuchanie wiceprezesa zarządu pozwanego L. G., e – protokół na płycie CD k. 102, protokół skrócony k. 99 – 100 akt sprawy/

Sąd zważył, co następuje

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaoficerowanych przez strony odpisów dokumentów. Wiarygodność zgromadzonego w ten sposób materiału dowodowego nie budziła wątpliwości Sądu ani też nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Pełnomocnik pozwanej spółki podczas rozprawy w dniu 27 października 2017 r. oświadczyła, iż pozwana nie kwestionuje, iż powódka ma status wspólnika w pozwanej spółce, że głosowała przeciw uchwale, i że zgłosiła sprzeciw, oraz że nie wyraziła zgody na zmianę art. 14. umowy, oraz co do tego, że powódka nie korzysta z przedmiotowej nieruchomości. Pełnomocnik pozwanego przyznała ponadto, że inne osoby korzystają z nieruchomości od 1.02.2013 r. Wobec tego, że stosownie do treści art. 229 k.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości Sąd oddalił wnioszek powódki o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka A. L. na wskazane powyżej, a przyznane przez stronę pozwaną okoliczności. Dopuszczenie tegoż dowodu jawiło się, w ocenie Sądu, jako zbyt ciężkie dla finalnego rozstrzygnięcia i pociągające za sobą jedynie nieuzasadnione przedłużenie niniejszego postępowania. Niezależnie od powyższego, na marginesie tylko należy podkreślić, iż zawnioskowany przez powódkę świadek A. L. ze względu na stan zaawansowania ciąży nie mogła stawić się na wezwanie Sądu (zostało to potwierdzone w stosownym zaświadczeniu lekarskim), co determinowałoby potrzebę odroczenia terminu rozprawy i korzystania z pomocy sądowej Sądu Rejonowego w Słupsku, przed którym możliwe było złożenie zeznań przez świadka.

Jednocześnie podkreślenia wymaga, iż reprezentująca powódkę pełnomocnik zgłaszając zastrzeżenie do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. co do oddalenia przez Sąd wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka A. L. nie potrafiła wskazać, które z objętych tezą dowodową okoliczności jako sporne nadal wymagałyby dowodzenia.

W związku z tym, że pozwany przyznał okoliczność posiadania przez powódkę statusu wspólnika pozwanej spółki bezprzedmiotowe okazało się zobowiązanie pozwanego, zgodnie z wnioskiem powódki zawartym w pkt 6 petitum pozwu, do przedłożenia wyciągu z księgi udziałów.

Ponadto Sąd przesłuchał wiceprezesa zarządu pozwanej spółki L. G., zaś powódka ostatecznie cofnęła wnioszek o jej przesłuchanie w charakterze strony. Wobec braku dowodów przeciwnych Sąd nie dostrzegł podstaw by odmówić wiarygodności przedstawianym przez reprezentanta pozwanego okolicznościom.

Wszechstronna analiza zgromadzonego w toku niniejszego postępowania materiału dowodowego pozwoliła Sądowi dojść do przekonania o zasadności zgłoszonego ewentualnie żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały nr (...) w sprawie zmiany § 14 umowy pozwanej spółki (...) sp. z o.o. w S., powziętej na Zwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników spółki w dniu 21 czerwca 2017 r.

Powódka w kontekście zaskarżonej uchwały zgłosiła trzy ewentualne żądania. Domagała się bowiem ustalenia jej nieistnienia ewentualnie stwierdzenia nieważności ewentualnie uchylenia. Dla uzasadnienia pierwszych z dwóch roszczeń powódka powoływała się przede wszystkim na sprzeczność podjętej uchwały z treścią art. 246 § 3 k.s.h., bowiem zmieniając umowę spółki poprzez zwiększenie świadczeń wspólników nie został spełniony wymóg uzyskania zgody wszystkich wspólników, których uchwała ta dotyczy. Z kolei w kontekście ewentualnego uchylenia uchwały powódka przekonywała, iż została ona powzięta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz ma na celu pokrzywdzenie wspólników, którzy w żaden sposób nie korzystają z nieruchomości spółki.

Przed przystąpieniem do zasadniczej części rozważań prawnych tytułem wstępu warto wyjaśnić, iż co do zasady o żądaniu ewentualnym można mówić wówczas, gdy obok żądania głównego wysunięto w pozwie żądanie drugie jako ewentualne, o którym sąd może orzec tylko wtedy, gdy się nie przyjmie za uzasadnione żądania pierwszego. Zgłoszenie więc żądania ewentualnego jest szczególnym wypadkiem kumulacji roszczeń procesowych, gdyż istnieją tu dwa różne

roszczenia procesowe, o których sąd nie orzeka jednocześnie, ale kolejno, i to zależnie od tego jak orzeknie o roszczeniu zgłoszonym w pozwie na pierwszym miejscu. Za dopuszczalnością żądań ewentualnych przemawiają niewątpliwie względy celowości i ekonomii procesowej, a także i ta okoliczność, że często powód, czekając na uprawomocnienie się wyroku w kwestii żądania zasadniczego, mógłby utracić roszczenie ewentualne ze względu na upływ terminu prekluzyjnego lub przedawnienia. Sąd rozpoznaje i rozstrzyga o żądaniu ewentualnym tylko wówczas, gdy brak podstaw do uwzględnienia żądania zasadniczego. Jest to szczególny przypadek kumulacji roszczeń (art. 191 k.p.c.) (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2015 r., I ACa 674/15, LEX nr 2031198).

Odnosząc się do roszczenia wskazanego w pozwie w pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na prezentowany w orzecznictwie pogląd, iż powództwo o uznanie uchwały walnego zgromadzenia wspólników spółki za nieistniejącą może być wytoczone tylko w wyjątkowych wypadkach (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2014 r., IV CSK 7/14, G. Prawna 2014/194/5). Sąd Najwyższy w jednym ze swych orzeczeń wskazał ponadto, że o uchwale nieistniejącej wspólników można mówić wtedy, gdy uchwała została powzięta przez osoby niebędące w rzeczywistości wspólnikami, gdy w ogóle nie doszło do zwołania zgromadzenia wspólników oraz gdy brak było niezbędnego do jej podjęcia quorum lub też uchwała nie uzyskała wymaganej większości głosów. Uchwała wspólników może być uznana za nieistniejącą również w innych sytuacjach, mianowicie wtedy, gdy wyniki głosowania zostały sfalszowane, zaprotokołowano uchwałę bez głosowania lub uchwałę powzięto w sprawie nieumieszczonej w porządku obrad, z wyjątkiem określonym w art. 239 § 1 k.s.h., a także, zgodnie z ogólnymi regułami dotyczącymi nieistniejących czynności prawnych, gdy zastosowano przymus fizyczny wobec wspólników, uchwała została powzięta nie na serio albo treść uchwały jest niezrozumiała i nie można ustalić jej sensu w drodze wykładni (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2008 r., II CSK 278/08, LEX nr 520012). Przedkładając powyższe na realia przedmiotowego sporu Sąd nie dostrzegł żadnej z powyżej wymienionych przez Sąd Najwyższy podstaw pozwalających na uznanie uchwały nr (...) za nieistniejącą. Jakkolwiek doszło do naruszenia przewidzianych w Kodeksie spółek handlowych wymogów związanych z podejmowaniem uchwał zwiększających świadczenia wspólników, co będzie stanowiło przedmiot dalszych rozważań, niemniej jednak uchybienie to nie było faktycznie związane z sugerowanym przez powódtkę niezyskaniem wymaganej większości głosów podczas głosowania nad zaskarżoną uchwałą.

W nawiązaniu do powyższego Sąd orzekający przyjął dominujący w dorobku orzecznictwym pogląd, iż w pojęciu sprzeczności z ustawą wskazywanym art. 252 k.s.h. mieszczą się przypadki, kiedy w procesie podejmowania przez zgromadzenie wspólników uchwały doszło do rażącego naruszenia przepisów prawa i wobec pełnej regulacji możliwości zwalczania wadliwej uchwały walnego zgromadzenia wspólników w kodeksie spółek handlowych nie jest dopuszczalne powództwo o ustalenie nieistnienia uchwały zgromadzenia wspólników oparte na art. 189 k.p.c. (tak Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 stycznia 2014 r., I ACa 734/13, LEX nr 1473937, por. również m.in. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 lutego 2013 r., V ACa 759/12, LEX nr 1289451, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 5 września 2013 r., I ACa 362/13, LEX nr 1372246).

Ze wskazanych przyczyn Sąd uznał powództwo o ustalenie nieistnienia uchwały za nieuzasadnione i zgodnie ze zgłoszonym przez powódtkę ewentualnie (na wypadek stwierdzenia braku podstaw do ustalenia nieistnienia uchwały lub uznania, iż ustalenie nieistnienia jest prawnie niedopuszczalne) żądaniem przystąpił do oceny zasadności roszczenia o stwierdzenie nieważności uchwały. W myśl przepisu art. 252 § 1 k.s.h. prawo do wytoczenia przeciwko spółce powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały wspólników sprzecznej z ustawą przysługuje osobom lub organom spółki wymienionym w art. 250 k.s.h. Wobec tego, nawiązując do art. 250 pkt 2 k.s.h., nie może budzić wątpliwości, iż w niniejszym postępowaniu legitymacja procesowa czynna przysługuje będącej wspólnikiem pozwanej spółki (...) sp. z o.o. w S. T. B., która będąc reprezentowana w czasie Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników spółki w dniu 21 czerwca 2017 r. przez pełnomocnika A. L. głosowała przeciwko uchwale, a po jej powzięciu zażądała zaprotokołowania sprzeciwu.

Stwierdzenia wymaga, iż również termin do zaskarżenia uchwały został zachowany. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 252 § 3 k.s.h. prawo do wniesienia powództwa wygasa z upływem sześciu miesięcy od dnia otrzymania wiadomości o uchwale, jednakże nie później niż z upływem trzech lat od dnia powzięcia uchwały. W związku z tym, że uchwała

została powzięta dnia 21 czerwca 2017 r., zaś powództwo wniesiono 21 lipca 2017 r. wskazany termin z pewnością nie upłynął.

Przechodząc do stricte merytorycznej oceny wywiedzionego powództwa w zakresie żądania stwierdzenia nieważności uchwały nr (...) powziętej na Zwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników spółki w dniu 21 czerwca 2017 r. należy przede wszystkim mieć na uwadze, że wprowadzała ona zmianę § 14 umowy pozwanej spółki polegającą na zobowiązaniu jej każdorazowych wspólników do ponoszenia począwszy od 1 stycznia 2018 r. na rzecz pozwanej spółki kosztów związanych z utrzymaniem należącej do niej nieruchomości obejmujących: podatki i opłaty należne do zapłaty przez spółkę na rzecz Gminy i Skarbu Państwa, koszty ubezpieczenia budynku spółki, koszty ochrony obiektu. Wskazane koszty zostały ustalone w wysokości przypadającej na 1 udział proporcjonalnie (zależnie) od ilości posiadanych udziałów w spółce na podstawie dokumentu księgowego otrzymanego od spółki.

W obliczu treści podjętej uchwały, w ocenie Sądu, nie może budzić wątpliwości, iż wprowadzana nią zmiana umowy spółki przewidywała zwiększenie świadczeń wspólników w rozumieniu art. 246 § 3 k.s.h., a co za tym idzie wymagała zgody wszystkich wspólników, których dotyczyła. Przepis ten należy bowiem odczytywać łącznie z art. 159 k.s.h., z którego wynika, że jeżeli wspólnikowi mają być przyznane szczególne korzyści lub jeżeli na wspólników mają być nałożone, oprócz wniesienia wkładów na pokrycie udziałów, inne obowiązki wobec spółki, należy to pod rygorem bezskuteczności wobec spółki dokładnie określić w umowie spółki. Zasadą jest bowiem, że wspólnicy są zobowiązani jedynie do świadczeń określonych w umowie spółki (art. 151 § 3 k.s.h.). Zdaniem Sądu ratio legis tejże regulacji jest zatem to, aby każdy wspólnik uczestnicząc w zakładaniu spółki lub przystępując do niej mógł się kierować okolicznością, że poza obowiązkiem wniesienia do niej wkładu nie będzie na niego nałożony żaden dodatkowy obowiązek wobec spółki. Wobec tego, żeby można było w ogóle zobowiązać wspólnika do wnoszenia dodatkowych świadczeń, winno to zostać przewidziane w umowie spółki – albo od samego początku, wtedy oczywistym jest, że zawarcie umowy spółki wymaga zgody wszystkich wspólników, albo poprzez jej zmianę, co także wymaga jednomyślności wszystkich wspólników.

Stosując zaprezentowane uwagi do niniejszej sprawy w pierwszej kolejności konieczne jest wskazanie, iż działająca przez pełnomocnika powódka już podczas Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Wspólników odbytego dnia 28 grudnia 2016 r. głosowała przeciwko uchwale (nr 2) w sprawie wyrażenia zgody zarządowi pozwanej spółki na wprowadzenie zmian do umowy spółki poprzez dopisanie prawa dla tegoż zarządu do obciążania wszystkich wspólników kosztami związanymi z utrzymaniem nieruchomości spółki, a także zgłosiła sprzeciw do tejże uchwały. Wówczas odnotowano również głosy wstrzymujące się od głosowania. Analogiczna sytuacja miała miejsce w czasie podejmowania zaskarżonej w niniejszym postępowaniu uchwały nr (...) z dnia 21 czerwca 2017 r., kiedy to pod głosowanie bezpośrednio poddano kwestię zmiany § 14 umowy spółki w zakładanym uprzednio, a jednocześnie doprecyzowanym, zakresie dotyczącym ponoszenia przez wszystkich wspólników proporcjonalnie do posiadanych udziałów kosztów utrzymania należącej do pozwanej spółki nieruchomości poczynając od 1 stycznia 2018 r.

Zatem skoro poza sporem jest, że przy podjęciu objętej powództwem uchwały wymaganej zgody wszystkich wspólników nie było, uchwała ta podjęta została z naruszeniem bezwzględnie obowiązującego przepisu art. 246 § 3 k.s.h., co czyni powództwo zasadnym w zakresie żądania stwierdzenia nieważności uchwały. Skutecznego zaprzeczenia wskazanej konstatacja nie może stanowić przyjęte na potrzeby niniejszego postępowania stanowisko procesowe pozwanej spółki. Na aprobatę Sądu nie zasługuje bowiem forsowane przez spółkę stwierdzenie, iż w sytuacji, gdy uchwała o zmianie umowy spółki nakładająca obowiązek świadczeń dotyczy wszystkich bez wyjątku wspólników spółki może ona być podjęta w trybie art. 246 § 1 k.s.h. i nie wymaga opowiedzenia się wszystkich wspólników za podjęciem uchwały. W świetle przedstawionych uprzednio rozważań żadne okoliczności ani też przepisy obowiązującego prawa nie uzasadniają przyjęcia takiegoż toku rozumowania.

Abstrahując od powyższego, na marginesie Sąd zważył, że nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, iż tak jak twierdzi pozwany, do ważności podjętej uchwały wystarczające było spełnienie wymogu kwalifikowanej większości głosów określonej w art. 246 § 1 k.s.h. (na podstawie zdania pierwszego tegoż § uchwały dotyczące zmiany umowy spółki zapadają większością dwóch trzecich głosów) to należy mieć na uwadze, że oddane głosy „za” w ilości 5.361, przy 2.596

„przeciw” i 1.083 „wstrzymujących” nie zagwarantowały uzyskania większości 2/3 głosów popierających wprowadzane do umowy spółki zmiany. Jak wskazuje prof. A. K. większość kwalifikowana oznacza szczególną wielkość głosów, która ze względu na sprawy, których dotyczy, jak i wartość określoną, ma szczególny wymiar. Polega on na tym, że podwyższa się próg podejmowania uchwał ponad przeciętnie przyjętą w kodeksie spółek handlowych większość bezwzględną. W art. 246 k.s.h. określającą większość kwalifikowaną nie nastąpiło zdefiniowanie tej większości. Brak również takiej definicji w art. 4 k.s.h. Przyjąć więc należy, że umowa spółki może ustalić punkt odniesienia obliczania głosów, na przykład na głosy obecnych czy też wszystkich współników lub ich pełnomocników. Jeżeli umowa spółki nie przewiduje innych rozwiązań, przyjąć należy obliczanie głosów oddanych (A. Kidyba, Komentarz aktualizowany do art. 246 Kodeksu spółek handlowych [w:] A. Kidyba, Komentarz aktualizowany do art. 1 – 300 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz.U.00.94.1037), 2017, LEX nr 546990). W toku niniejszego postępowania nie ujawniły się okoliczności wskazujące, iż w umowie doprecyzowano tę kwestię. W związku z tym należałoby przyjąć, iż 5.361 głosów spośród 9.040 głosów oddanych stanowi ok. 59 %, zaś większość 2/3 to w przybliżeniu 67 %, co również dyskwalifikowałoby ważność powziętej uchwały w świetle treści art. 246 § 1 zd. pierwsze k.s.h.

Z uwagi na to, że zaistniały przesłanki stwierdzenia nieważności podjętej uchwały, Sąd nawiązując do poczynionych na wstępie uwag dotyczących istoty roszczeń zgłaszanych w powództwie ewentualnie, za zbyt liczne i bezprzedmiotowe uznał merytoryczne odnoszenie się do wskazanego dopiero w trzeciej kolejności, na wypadek uznania przez Sąd, że nie zachodzą przesłanki uzasadniające ustalenie nieistnienia bądź stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały, żądania uchylenia uchwały (zob. również Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2009 r., I CSK 510/08, LEX nr 511977).

Z uwagi na przedstawione powyżej rozważania Sąd, na podstawie art. 252 § 1 k.s.h. w zw. z art. 246 § 3 k.s.h. a contrario, orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w pkt II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, nakładając na pozwanego obowiązek zwrotu powódce poniesionych kosztów procesu. Pozwany obowiązany jest zwrócić powódce kwotę 2.000 zł tytułem uiszczonej przez powoda opłaty sądowej od pozwu oraz koszty zastępstwa procesowego, które zostały ustalone przez Sąd w oparciu o § 8 ust. 1 pkt 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 poz. 1804 ze zm.). Przepis § 8 ust. 1 pkt 22 wspomnianego Rozporządzenia stanowi, że stawka minimalna w sprawach o uchylenie uchwały współników bądź akcjonariuszy i o stwierdzenie nieważności uchwały współników bądź akcjonariuszy wynosi 1.080 zł. Dodatkowo zasądzona na rzecz powódki kwota w wysokości 17zł. stanowi wartość opłaty skarbowej za udzielone pełnomocnictwo.